

РЕШЕНИЕ

№ 4886

гр. София, 13.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12187** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на А. А. П., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], подадена чрез процесуален представител адв. Е. И., срещу Заповед № 513з-11793 от 24.11.2023г. изд. от Директор на СДВР МВР, с която на основание чл. 204, т. 3 от ЗМВР, чл. 194, ал.2, т.4 от ЗМВР-за „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР /т. 15, т.18, т.19, т.20 и т. 24 от Етичния кодекс/, чл. 197, ал.1, т.6, които са квалифицирани по чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР като „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, на младши експерт А. А. П.-командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на осн. чл. 226, ал.1, т.8 от ЗМВР, е прекратено служебното правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта /01.12.2023г/.

В подадената до съда жалба оспорващият твърди, че при издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, същата е необоснована и издадена в противоречие с материалния закон и целта на закона. Оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка, като твърди, че фактическото положение е неправилно и невярно установено, а при описанието му

е проявена тенденциозност. Наложеното наказание се оспорва като несъответстващо на разпоредбите и целта на ЗМВР. В съдебно заседание и писмено становище жалбата се поддържа изцяло. Претендират се сторените в производството съдебно-деловодни разности.

Ответникът: Директор на СДВР-МВР, чрез процесуален представител юрк. Х., в открито заседание и писмени становища, изцяло оспорва жалбата. Поддържа, че издадената заповед е законосъобразна и изразява искане за отхвърлянето на жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирана страна, с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на контрол за законосъобразност акт, в предвидения законоустановен срок и като такава е допустима.

От събраните писмени доказателства по приобщената в цялост административна преписка, се установява, че дисциплинарното производство е образувано въз основа на Заповед № 513з-6197/30.06.2023г. на Директора на СДВР-МВР, изменена със Заповед № 513з-8378/29.08.2023г., по реда на чл. 207, ал. 1, т. 2 от ЗМВР срещу младши експерт А. А. П.-командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ на СДВР, във връзка с това, че на 28.06.2023г. в интернет пространството и централната новинарска емисия на Нова телевизия, е изнесена информация, че при проведена полицейска операция от служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, са задържани петима служители на 02 РУ- СДВР. Тиражирана е информация, че полицейските служители са задържани за привикване на водач на МПС, предизвикал тежко ПТП на 04.06.2023г. в[жк], [населено място] /съдържанието на информацията, изнесена в публичното пространство е приложена по административната преписка с Писмо от 19.07.2023г.на л. 134-139 от делото/. В писмо № 7855р-6127/29.06.2023г. на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, е посочено, че на 28.06.2023г. петима служители на СДВР са задържани за извършено от тях престъпление по чл. 294 от НК, като съпричастен към престъпната дейност е и служителят А. А. П.-командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи. Съобщено е, че по случая е образувано досъдебно производство № 267/2023 г. по описа на СО-СГП. С протокол № 3382р-3304/21.08.2023г. към дисциплинарното производство са приобщени материалите от ДП № 267/2023 по описа на СО-СГП, пр.пр. 30554/2023 по описа на СРП. С приемо-предавателни протоколи са приобщени видеозаписи от охранителни камери на заведение за бързо хранене, находящо се на бел. „Ломски шосе“, [жк], предадени на 06.06.2023г. от К. П..

Предмет на дисциплинарното разследване е това, че А. П., „е прикрил“ водач на МПС, извършил тежко ПТП, възникнало на 04.06.2023 г. в гр. София, ж.к.Н."

В оспорената заповед е прието, че дисциплинарното нарушение е установено в хода на проведеното дисциплинарно производство, образувано със заповед No 5133-6197/02. 06.2023г. на Директора на СДВР. Доказателства за извършеното нарушение се съдържат в изготвената от Д. обобщена справка №

3382р-37498/26.09.2023г. и становище N 3382р-38045/29.09.2023 г. по описа на 07 РУ-СДВР и приложените към тях материали, приети с административната преписка в хода на съдебното производство, в т.ч. на хартиен и магнитен носител /4 бр. CD/.

На държавния служител е предоставена възможност да упражни правата си по чл. 207, ал.11, вр. ал. 8, т.1 от ЗМВР и чл. 44, ал.4 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР. На 11.11.2022г. на младши експерт А. П. е връчена покана № 226р-27412/01.07.2023г. за запознаване със Заповед № 513з-6197/30.06.2023г. на Директора на СДВР-МВР, за образуването срещу него дисциплинарно производство по реда на чл.207, ал.1 т. 2 от ЗМВР. Служителят се е запознал с тази заповед на 01.07.2023г. и е дал писмени обяснения под формата на възражение № 3382р-13584/17.07.2023г. Същият се е запознал на 31.08.2023г. и със заповедта за изменение на първоначалната заповед № 513з-8378/29.08.2023г.

На основание чл. 207, ал. 11, вр. ал. 8, т. I от ЗМВР и чл. 50, ал. 1 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, на служителя е връчена Покана № 3382р-37510/26.09.2023 г. за запознаване с обобщена справка № 3382р-37498/26.09.2023г. и материалите от проведеното дисциплинарно производство и даване на писмени обяснения. На 27.09.2023 г. , служителят се е запознал с обобщената справка и е депозирал писмено възражение № 338200-18449/28.09.2023 г.

В писмените си възражения № 338200-13584/17.07.2023 г. служителят не отрича, установените в хода на проверката факти, но намира, че е изпълнил всички свои служебни задължения по случая и не е нарушил по никакъв начин Етичния кодекс, а по отношение на отразената и разпространена медиите информация, няма никаква съпричастност. След запознаване с обобщена справка № 3382з-18449/28.09.2023г. служителят е депозирал писмени възражения № 338200-18449/28.09.2023г., с които оспорва наличието на дисциплинарно нарушение, както и твърдението, че умишлено е прикрил извършител на ПТП, престъпление или правонарушение.

След приключване на дисциплинарното производство от Д., Дисциплинарно-наказващият орган - Директор на СДВР МВР, е издал оспорената в съдебното производство Заповед № 513з-11793 от 24.11.2023г.

В заповедта е прието от фактическа страна следното:

На 03.06.2023г. за времето от 19,00 ч. до 07.00ч. на 04.06.2023г. младши експерт А. А. П. – командир на отделение в група ООР на сектор ОП към 02 РУ-СДВР и младши инспектор И. К. А.- група ООР на сектор ОП към 02 РУ-СДВР са били назначени като АП 131 на 02 РУ-СДВР, със служебен автомобил „О. А." № СА 6765 ММ. На 04.06.2023г. около 02.00ч., движейки се със служебния автомобил в[жк]АП 131 забелязал на около 200м. пред казино на [улица]и [улица]спрял лек автомобил „А.“, модел А6, сив на цвят. При приближаване на автомобила, същият рязко потеглил като завил в първата пряка в дясно - [улица]. Служителите от АП 131 взели решение, да последват автомобила и да го спрат за проверка. Тъй като служителите трябвало да пресекат бул. Л. шосе", по който имало движение, последвания автомобил успял да се скрие от АП 131, поради което служителите направили обход в района, като около 02,20 ч. видели въпросното А., преобърнато по капак на [улица], пред № 142, в посока [улица]. До преобърнатия автомобил имало друг ударен автомобил, а под него мотоциклет. Служителите извършили оглед на възникналото пътнотранспортно произшествие като установили, че има пострадало лице, а в обрнатия по таван автомобил „А.", модел А6, нямало никой. Пострадалото лице е установено като И. П.

В., водач на ударения мотоциклет. Служителите от АП 131 поискали чрез ОДЧ 20 на мястото на пътнотранспортното произшествие да бъде изпратен екип на Спешна медицинска помощ (С.). В близост до мястото, пред заведение за хранене, с имало множество свидетели, очевидци на настъпилото пътнотранспортно произшествие, като някои от тях са дали описание на лицата излезли от Аудито. Младши инспектор И. А., по подадено описание от неустановен свидетел е извършил обход със служебния автомобил и е установил лице, отговарящо на описанието на лицата, които са избягали от обърнатия автомобил. Свидетелите заявили, че две лица са избягнали от местопроизшествието в посока [улица], и [улица], като едното лице било облечено със сив суитшърт, а другото с черен суитшърт. Младши инспектор И. А. извършил обход със служебния автомобил и установил лицето със сивия суитшърт, избягало от обърнатото А. А. установил лицето като А. П., след което го отвел на местопроизшествието. На място служителят П. му-поставил белезници и от този момент същото е било задържано като водач на МПС „А.“, модел „Аб“, с ДК [рег.номер на МПС], сив на цвят, причинил МПТ. След пристигане на екип на С. е установено, че пострадалия мотоциклетист е с разкъсна рана на дясна подбедрица и е откаран в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“. На мястото на ПТП-то пристигнал и втори екип на СМП, който прегледал и задържания А. П.. При прегледа пред мед. Сестра Н. задържаният заявил, че е употребил алкохол и е дишал балони. Във фиша за прегледа, А. П. е вписан като водач на МПС, употребил алкохол и дишал балони.

Впоследствие местопроизшествието е посетено от екип на: П. 200 на 200 на 02 РУ-СДВР в състав: младши инспектор М. Р. и младши инспектор И. И.; Отдел „Пътна полиция“-СДВР в състав: младши инспектор К. С. и младши инспектор М. Т. и служители от 09 сектор „Тежки пътнотранспортни произшествия ОИД“ към отдел „Противодействие на криминалната престъпност“-СДВР, в състав: инспектор Б. Т., младши експерт А. И., инспектор Е. А. и инспектор Д. В.. Установено е, че на мястото на произшествието е присъствало и лицето И. Б., който по негови данни познавал както задържаното лице, така и полицейските служители — П. и А.. По непотвърдени данни, докато задържаният е бил в полицейския автомобил, И. Б. разговарял с полицейските служители, като те му предложи и той се е съгласил да им даде сумата от 8000 лв. (осем хиляди лева), за да освободят А. П..

В хода на дисциплинарното производство е установено, че след проведени няколко разговора по телефона и с неустановени лица, стоящи до служебния автомобил, младши експерт П., според ДНО, „без основание и без да е ясно по каква причина и по чие нареждане, около 04.26 ч., сваля белезниците на задържаното лице А. П. и го освобождава.

ДНО, е приел и е посочил в мотивите на оспорената заповед, че приема тази фактическа обстановка за безспорно установена въз основа на приобщените доказателства /Протоколи за разпит на свидетели: П. С. П., Р. И. Д., С. Т. Н., А. А.- всички част от екипите на С./ От протокол за разпит на Б. Т., протокол за разпит на инспектор Д. В., докладна записка на инспектор Д. И., разпит на мл. Инспектор М. Р., мл. експерт Н. Р., както и от разпита на жалбоподателя А. А. П. и старши полицай И. К. А., мл. Инспектор К. П. С., бл. Инспектор М. К. Т.. В мотивите на заповедта са изброени доказателства, удостоверяващи фактите, приложени по административната преписка: график за м. юни, график за ползваните автомобили, приобщени протоколи от прослушани записи, протоколи за възпроизведени материали от камери и експертиза, при преглед на видеозаписи от камери /приети в хода на съдебното

производство с административната преписка: л. 44-191 от делото/.

Посочено е също, че фактите се приемат за установени и от И. Б. Б.- разпитан пред съдия на 28.06.2023г. В показанията си, същия заявява, че на 04.06.2023г., около 03.00ч. се разхождал по [улица], като срещу бензиностанция „Ш.“ видял много хора и полиция. Видял негов познат А. П., който бил задържан в полицейски автомобил „А.“, до който стояли двама полицаи, които също познавал. Посочва, че от около 5 г. познава служителя А. П., а другия, чието име не знае-от около 3 г. Когато А. П. му казал, че е задържан за ПТП, той попитал П. и И. А., колко е голям проблема и как може да се оправи. А. П. му казал, че има възможност да се оправи и на въпроса каква е възможността- П. казал „8 000лв.“, за да се освободи А. П.. По данни на Б., той и полицаите се уговорили, за времето и мястото на предаване на парите, а именно в[жк], под виадукта на [улица]. След това полицаите свалили белезниците на задържания. Свидетелят Б. посочва, че на уговорената среща за предаване на договорената сума, полицаите били със същия автомобил и парите е предал на А. П..

Въз основа на тези обстоятелства, посочени във фактическата част на оспорената заповед и доказателствата събрани в хода на дисциплинарното производство, ДНО, е приел, че поведението на служителя е дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал.2, т.4 от ЗМВР „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, регламентирани в т. 15: „Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“, т.18: „Държавният служител изпълнява своите задължения в услуга на гражданското общество“, т.19: „Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“, т.20: „Държавният служител изпълнява стриктно и безопасно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействия“, и т. 24: „Държавният служител изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействия“. Нарушението на тези задължения е квалифицирано от ДНО, като деяния, които съгласно чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР са „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, които представляват тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се предвижда най-тежкото наказание „уволнение“

В заповедта са изложени мотиви по чл. 206, ал.2 от ЗМВР, като е прието, че нарушението е тежко, довело е до уронване на престижа на МВР, извършено е по време на изпълнение на служебни задължения, при форма на вината- пряк умисъл. Прието е, че независимо от това, че служителят е награждаван многократно и няма незаличени наказания, не следва да се налага по-леко наказание, защото нормата на чл. 203, ал.1, т.13 е императивна и ДНО, действа в условията на обвързана компетентност.

Посочено е, че сроковете по чл. 195, ал.2 от ЗМВР, са спазени.

В хода на съдебното производство са приети гласни доказателства. От показанията на СВ И. К. А., който е бил вторият служител в АП А131, също наказан за случая, се установява идентична фактическа обстановка, с посочената в оспорената заповед, в частта и че: на 04.06.2023г. в кв. „Н.“, около 02.00-03.00 ч. са забелязали съмнителен автомобил, който потегля от едно казино, който след като последвали успял да се скрие. На следващата пресечка видели с колегата му същия автомобил А., обърнат по таван и два други автомобила. Спрели, за да видят има ли пострадали хора, като

свидетели посочили, че две лица-едно със сив анцунг, другото с черен-са избягали. П. отишъл да види едно пострадало лице и да окаже помощ, а СВ, извършил обход, за да установи избягалите лица. Видял лице, което е отговаряло на описанието и го идентифицирал, като лицето било във видимо неадекватно състояние и затова му е поставил белезници, за да бъде обезопасено. При идването на бърза помощ-задържаното лице е казало, че му е лошо, същото е прегледано и е казал на лекарите, че е дишал упойващи вещества-балони. Даден му е фиш и лекарство. След идването на ОПП-СДВР, на същите е представено лицето, като установено и обезопасено като лице, които има отношение към ПТП-то. Колегите от ОПП-СДВР, обяснили, че при такова ПТП би следвало по същото да има следи от ПТП, каквито липсвали и според тях няма отношение към ПТП-то и нямат нищо към него. С колегата са докладвали за случая на дежурната част и са освободили лицето чрез снемане на белезниците и е освободен да си ходи. Изготвили докладна записка, предадена в ОПП-СДВР. Посочва че на място е дошла и контролата на смяната-командир Р., който е извършил проверка. Посочва, че техния патрул и колата не разполага с техника и оборудване за проверка на алкохол и наркотични вещества. Посочва, че охранителна полиция не е компетентна да извършва тези проверки, а такива са ОПП-СДВР. Посочва, че П. е сложил белезници на лицето, с които са го обезопасили, защото е бил агресивен, с тях е престоял около три часа, докато е дошъл компетентния орган-ОПП-СДВР. Белезниците са свалени, след като колегите казали, че няма да предприемат действия спрямо това именно лице.

От показанията на СВ Н. А. Р., който също е бил отстранен по случая за около два месеца от работа, но не е наказван, се установява, че: е отишъл на местопроизшествието около 04.30 ч., за да извърши проверка. Установил е автопатрул А131. На място е установено и ОПП-СДВР. Разпоредил да се обезпечи лицето, което е седяло на задната седалка на А131. Посочва, че обезпечаване означава да се застане до лицето, по начин, че да се предотврати опит за бягство или други действия. Колегата П. обяснил, че е съставил докладна записка и чака разпореждане от ОДЧ 20. След това Р. си е тръгнал и към 04.45 ч. П. е докладвал, че освобождава лицето и оставя докладна записка на ОПП-СДВР. Също потвърждава, че автомобилите към процесната дата не са били оборудвани за проверка на алкохол и наркотични вещества. Посочва, че към пристигането си на място е имало екип на пътна полиция. Задачата на охранителна полиция е да обезпечи местопроизшествието и да го запази. При изпълнение на тези задачи могат да се поставят белезници по чл. 85 от ЗМВР, а заповед по чл. 72 от ЗМВР, се издава за задържане, докато поставяне на белезници по чл.85 –е само до отпадане на основанието. Посочва че е отишъл с П. 200 с двама служители на местопроизшествието. Удостоверява, че П. е докладвал, че освобождава лицето и предава докладната на ОПП-СДВР. Пуснато е лицето, след като КАТ преценява, че не им е нужен.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона писмена форма. Ето защо, тя не страда от порок, обосноваващ извод за

недействителността ѝ, на основанията, посочени в чл. 146, т. 1 и т. 2 АПК. Същата е в съответствие с предписаната от закона форма, доколкото съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив, както и съдържа реквизитите на чл. 210, ал.1 от ЗМВР.

Съдът приема, че е спазена предписаната от закона дисциплинарна процедура, при наличие на заповед за образуване на производството, отправяни до лицето покана, връчване на обобщената справка от Д., предоставяне на право и направеното възражение. Неоснователен е довода, че е нарушено правото на защита, поради това, че не е поканено да даде обяснения в устна или писмена форма пред ДНО. Възражение е депозирано пред Д., като този пропуск в случая не е съществено процесуално нарушение, доколкото съгласно чл. 59 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, тогава, когато след запознаване с обобщената справка на Д., служителят не е дал обяснения или възражения, ДНО, има задължение да го изслуша или за изиска писмени обяснения. В процесния случай това нарушение-не е съществено и не е порок за отмяна на оспорената заповед на това основание.

Съдът обаче намира, че процедурата е проведена едностранно и формално, което е довело до несъответни изводи, респ. до неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа, на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието.

Разпоредбата е императивна. Точното ѝ изпълнение гарантира правото на защита на наказвания държавен служител, като му дава възможност да прецени дали да упражни правото си на оспорване, както и да изложи защитни аргументи и посочи и представи доказателствата си. Също така, единствено при изпълнение на законовите изисквания, се създава реална възможност за осъществяване на ефективен съдебен контрол за законосъобразност на издадената заповед.

В случая съдът констатира, че в заповедта неясно и противоречиво са описани фактите, на основание на които е наложено дисциплинарно наказание на жалбоподателя. От една страна е прието, че е налице тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неспазване на посочените норми на етичния кодекс, изразяващо се в това, че П. „е прикрил“ водач на МПС, извършил тежко ПТП, възникнало на 04.06.2023г. в гр. София, ж.к.Н.". От фактите по делото, се установява, че всъщност служителят е освободил, след отстраняване на белезниците, поради отпадане на необходимостта лице, за което е наложена мярка по чл. 85 от ЗМВР, ал.1 и ал. 3 от разпоредбата, за което е установено, че е възможно по описания на очевидци, същото да е участник в процесното ПТП. Следва да се отбележи, че самото лице, съгласно всички доказателства, никъде не отрича, че е било в лек автомобил „А.“, модел А6, сив на цвят, който е установен при ПТП. Установено е и, че лицето е било агресивно и в протоколите на бърза помощ е удостоверено, че е употребило алкохол и упойващи вещества, поради което и

мярката по чл. 85 от ЗМВР, се явява законосъобразна. Установено е по делото и, че компетентен орган по процесното ПТП е ОПП-СДВР, а служителят А. А. П. е младши експерт-командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, чийто задължения са да обезпечи местопроизшествието и да го запази до идването на компетентните органи. При изпълнение на тези задачи могат да се поставят белезници по чл. 85 от ЗМВР. Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1 за срок не по-дълъг от 24 часа, представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление, като данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респективно - преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ - да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. Установено е по делото, че ОПП-СДВР, не са кредитирали задържаното лице като вероятен извършител, което е докладвано от жалбоподателя и след като от тяхна страна не е поискано предаването му, не е ясно по делото, кое свое задължение на служебната дисциплина е нарушил П., като автопатрул А131 е освободил лицето и не го е задържал след отпадане на необходимостта.

От друга страна от ДНО, като тежко нарушение на служебната дисциплина, чрез „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР /т. 15, т.18, т.19, т.20 и т. 24 от Етичния кодекс/, представляващи по чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, посочва, че нарушението се изразява в това, че на 28.06.2023г. в интернет пространството и централната новинарска емисия на Нова телевизия, е изнесена информация, че при проведена полицейска операция от служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, са задържани петима служители на 02 РУ- СДВР. Тиражирана е информация, че полицейските служители са задържани за привикване на водач на МПС, предизвикал тежко ПТП на 04.06.2023г. в[жк], [населено място] /съдържанието на информацията, изнесена в публичното пространство е приложена по административната преписка с Писмо от 19.07.2023г.на л. 134-139 от делото/. В писмо № 7855р-6127/29.06.2023г. на Дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР, е посочено, че на 28.06.2023г. петима служители на СДВР са задържани за извършено от тях престъпление по чл. 294 от НК, като съпричастен към престъпната дейност е и служителят А. А. П.-командир на отделение в група

„Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи. Съобщено е, че по случая е образувано досъдебно производство № 267/2023 г. по описа на СО-СГП. С протокол № 3382р-3304/21.08.2023г. към дисциплинарното производство са приобщени материалите от ДП № 267/2023 по описа на СО-СГП, пр.пр. 30554/2023 по описа на СРП. С приемо-предавателни протоколи са приобщени видеозаписи от охранителни камери на заведение за бързо хранене, находящо се на бел. „Ломски шосе“, [жк], предадени на 06.06.2023г. от К. П.. Безспорно е, че тези данни попадат в обхвата на уронване престижа на службата и МВР. Същевременно обаче, по делото не се установява да е налице установено престъпление на държавния служител, за престъпление по чл. 294 от НК. В действителност от всички данни по делото, се установява, че ДНО, е приел, че П. е освободил лицето от местопрестъплението, въз основа на имотна облага, която е поискал, макар и това да не е изрично посочено в заповедта, всички фактически установявания, водят до такъв извод. Това е друго правно основание за налагане на най-тежкото наказание уволнение.

Съдът, в настоящото производство следва да съобрази, че по отношение на установеността на фактите, изложени в заповедта и тяхната квалификация, е образувано и се провежда незавършено наказателно производство, където лицето е било разпитвано, но не са налице данни същото да е приключило и държавния служител да е осъден с влязла в сила присъда. Съгласно чл. 194, ал. 3 от ЗМВР, държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Дисциплинарната отговорност е различна от наказателната, поради което може да бъде реализирана независимо от обстоятелството дали са налице доказателства, че служителят е извършил престъпление. В случая обаче, дисциплинарнонаказващият орган, за да обоснове наложеното наказание, е приел за установени и доказани факти, които биха се характеризирали като престъпни обстоятелства, но при незавършило досъдебно производство, респ. при липсва влязла в сила осъдителна присъда относно тези обстоятелства. По делото не е спорно, че няма влязла в сила присъда спрямо П., или спрямо другите лице, посочени в сведението. Съгласно законовата презумпция П. се счита за невинен до доказване на противното, а по същество служителят е уволнен, именно поради извършването на деяние, попадащо в хипотезата на престъпен състав по НК.

Дисциплинарнонаказващият орган е приел за установени факти - извършването на определени действия от страна на служителя, които действия осъществяват състав на престъпление по НК. За да се приемат за доказани фактите, описани в заповедта- искане и получаване на подкуп, които факти покриват и състав на престъпление, е необходимо наличие на влязла в сила осъдителна присъда, каквато липсва. Законът допуска едно изключение от установеното правило и то е - при произнасяне с решение на гражданския съд по предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 5 от ГПК, в изчерпателно посочени хипотези.

Настоящият съдебен състав не може да се произнася по въпроса дали

жалбоподателят е осъществил или не престъпление. Когато с едно и също деяние едновременно се поддържа да е осъществен състав на дисциплинарно нарушение и състав на престъпление, или когато извършването на престъплението е част от състава на дисциплинарното нарушение, то в тези случаи няма пречка да се търси както наказателна, така и дисциплинарна отговорност на служителите, но дисциплинарната отговорност се поставя в зависимост от установяването на факта на извършеното престъпление (т. е. от установяването на престъпни обстоятелства), което може да се осъществи в случая единствено с влязла в сила присъда на наказателен съд. В тази връзка, в чл. 195, ал. 5 от ЗМВР е предвидено, че сроковете за налагане на дисциплинарно наказание започват да текат от влизане в сила на присъдата, както и че осъждането за умишлено престъпление от общ характер представлява отделно и самостоятелно тежко нарушение на служебната дисциплина.

Ако се приеме, че дисциплинарнонаказващият орган има правомощия да налага наказание за деяние, което от фактическа страна покрива състав на престъпление, преди да е налице влязла в сила присъда, то на практика би се стигнало до неприлагането на разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, до обезсмисляне на нейното съществуване и до нарушаване на презумпцията за невинност. Приемайки нормите на чл. 203, ал. 1, от ЗМВР и чл. 195, ал. 5 от ЗМВР законодателят е предвидил, че дисциплинарнонаказващият орган, преди да наложи наказание в цитираната по-горе хипотеза, следва да изчака влизането в сила на осъдителна присъда на наказателния съд. В противен случай се губи смисълът на изключението, регламентирано в нормата на чл. 195, ал. 5 от ЗМВР - сроковете за налагане на дисциплинарни наказания за деяния, които осъществяват и състав на престъпления, да текат от влизане в сила на присъдата, а не от откриване на нарушението.

За да се приемат за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление съгласно българския наказателен закон, следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязло в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от ГПК.

Изложените мотиви са в съответствие с разбирането, изразено във влезли в сила съдебни решения на Върховния административен съд по сходни казуси, като в същият смисъл е налице съдебна практика: Решение № 72 от 5.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 12576/2016 г., 5-членен с-в, Решение № 2439 от 09.01.2015 г. по административно дело № 6893/2014 г. по описа на ВАС, решение № 12632 от 23.10.2014 г. по административно дело № 5694/2014 г. по описа на ВАС, и др.

Следва да се отбележи, че сам по себе си факта, че в публичното пространство в медии е отразено, че служители са задържани, не е съставомерно нарушение на служебната дисциплина и не доказва нарушение на етичния кодекс от конкретен служител. Формалното квалифициране с цитиране на разпоредби от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР не освобождава дисциплинарнонаказващият орган от задължението по чл. 210 от ЗМВР за точно описание на дисциплинарното нарушение на всяка от посочените хипотези.

От друга страна, на база данните по делото, вкл. събраните доказателства, съдът намира за недоказани и изложените в мотивите на заповедта факти, свързани с нарушаване на етичните правила, възприети за основание за налагане на дисциплинарното наказание.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София - град приема, че обжалваният административен акт е необоснован и издаден в несъответствие с приложимите материалноправни разпоредби - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора и предвид направеното от страна на процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, въз основа на представен списък и доказателства за реалност на разноските, съдът присъжда в полза на жалбоподателя разноски в размер на 1430 лв., от които ДТ-10 лв. и възнаграждение за адвокат-1420 лв., които следва да се заплатят от ответника.

Мотивиран от гореизложеното, Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 63 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. П., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], Заповед № 513з-11793 от 24.11.2023г. изд. от Директор на СДВР МВР, с която на основание чл. 204, т. 3 от ЗМВР, чл. 194, ал.2, т.4, чл. 197, ал.1, т.6, вр. чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР, на А. А. П.-командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на осн. чл. 226, ал.1, т.8 от ЗМВР, е прекратено служебното правоотношение, *като незаконосъобразна.*

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи Министерството на вътрешните работи /СДВР/, *да заплати* на А. А. П., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], сума в размер на 1430.00 (хиляда четиристотин и тридесет) лева, *представляваща съдебно-деловодни разноски в производството.*

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

